

Af. 1430

L.V. 183.

W o r t e
bei der feierlichen Einführung
S e r r u
Heinrich August Krügers
in das Pfarramt zu Purschwitz
in wendischer Sprache
gesprochen
von
D. Friedrich Adolf Klien
am 4. October 1840.

Gedruckt bei C. G. Hiede.

C

10

う う う う

عَلَيْكُمْ لِيَوْمَ الْحِسْبَانِ

لَيَوْمَ الْحِسْبَانِ

لَيَوْمَ الْحِسْبَانِ لَيَوْمَ الْحِسْبَانِ

لَيَوْمَ الْحِسْبَانِ لَيَوْمَ الْحِسْبَانِ

لَيَوْمَ الْحِسْبَانِ لَيَوْمَ الْحِسْبَانِ

لَيَوْمَ الْحِسْبَانِ

لَيَوْمَ الْحِسْبَانِ

لَيَوْمَ الْحِسْبَانِ لَيَوْمَ الْحِسْبَانِ

لَيَوْمَ الْحِسْبَانِ لَيَوْمَ الْحِسْبَانِ

—

لَيَوْمَ الْحِسْبَانِ لَيَوْمَ الْحِسْبَانِ
لَيَوْمَ الْحِسْبَانِ لَيَوْمَ الْحِسْبَانِ
لَيَوْمَ الْحِسْبَانِ لَيَوْمَ الْحِسْبَانِ
لَيَوْمَ الْحِسْبَانِ لَيَوْمَ الْحِسْبَانِ

لَيَوْمَ الْحِسْبَانِ لَيَوْمَ الْحِسْبَانِ

V o r w o r t.

Die nachstehenden einleitenden Worte, lieber Freund und Verwandter, Krüger, welche ich, hierzu vom Stadtrathe, als Collator der Kirche zu Purschwitz, mit Herrn Pastor Jacob beauftragt, bei Deiner feierlichen Einweisung in das Pfarramt daselbst sprach, sind zwar so einfach und unbedeutsam, daß sie kaum gedruckt zu werden verdienen und haben höchstens das einzige Verdienst, daß sie vom Herzen kamen und daher vielleicht nicht ganz ungern vernommen wurden. Allein da unser gemeinschaftlicher Freund, Jacob, welcher bei jener Gelegenheit Dich zu Deinem neuen Amte zu weihen beauftragt worden war, Dir die wackere Rede, welche er damals hielt, bei Deinem 39ten Geburtstage als Angebinde glückwünschend im Drucke übergiebt, so wurde dies auch mir, so wenig beide Reden in Form und Gehalt eine Vergleichung aushalten, Veranlassung ein Gleiches zu thun, damit auch die Meinige Dir eine Erinnerung an jenen Tag gewähre. Nimm daher auch diese kleine Gabe unwandelbarer Freundschaft wohlwollend auf.

Ich wiederhole auch heut für Dich und Dein, im-
mittelst zu Deiner Freude vermehrtes, Haus alle in
derselben niedergelegten guten Wünsche und verbinde
damit die angelegentliche Bitte: bleibe fortan mit
und den Meinigen befreundet und wie ich es Dir und
unsfern Landsleuten bleiben werde, so höre, auch
wenn ich nicht mehr bin, nie auf eben so ihr als
ein Freund unserer lieben Wenden zu sein.

Budissin, den 7. Februar 1842.

D. Klein.

Byczeze mi powitani, niž jeno wy Stawy teje kſcheſzijanskeje Porſchižanskeje Woſadu, ale tež wy, kiž ſe Gſuſtoſwa a ſ Zuiſby ſo dzenſa we tu teje Bozej Gſwiatniſy ſeschli ſze, ſo byczeze Swjetkojo jeneho wazneho Podalka byli. Ja praju jeneho wazneho Podalka; pſchetož, dyž Mawoženja a Mewesta, pſchewodženaj wot ſwojich Pſcheczelow do Božeho Doma džetaj, ſo by jeju Gſlub to z y r k w i n e Gſwe-čenje doſtał, da wieszje wſchitzu, kotuž derje ſuimi injenja, Boha proſcha, ſo by ſo tym nowym Mau-đelſkim derje ſchło; a laicze neje to dzenſa jene wele wazniſche duchomne Wjerowanje, menuižy, dokež ſo jedyn wobſtajny a wobſbožazy Gſwiaſt ſtačž dyrbi bes jenei kſcheszijanskej Woſadu a jenym nowym Uſucze-rijom, Prjedarjom a duchomnym Radziejelom? Alle dyž ſo we tutej Bohu ſwecznej Schtundgi teho ſajn-đeneho Gſaſta dopominimy a teho, ſchtož pſched Wo-čomaj je, ſo ſradujemy, da ſo ſchelake Saczueza teje Studoby a teje Weſkefeszje we nami nuja.

S'czechskiej Wutrobu, pschetoż tež ja ſzym ſjeho
Wotendzenjom jeneho mojich najſiwerniſchich Psche-
czelow ſhubit, ja dženſa dopomnju na ton 24. Sep-
tembera ſajndzeneho Ljetu, džež nenadžuižy naſch
Miſchka — ach! po ſwojich Ljetach bydžiſche won,
dy by ſo Bohu ſpodobało, hischeze dolho vola naſ
woſtacj mol, — wot naſ a k Bohu wſatý by. Psches
Ljeto je, ſo hižom čiſchje wotpoczuje na Bożej Roli,
pschi ſwojich Starskich, a bes tymi, kotrychž won
ſwjeru wuežit a wodžit je; — ton kamenjowy ſchiz

na ieho Rovi budje tym, kiz po nami pschindu, po-
kasach, dze te Stawy jeneho sprawnego Bozeho
Ssluzomnika wotpoczuja a jeho Lubosz siebi to sazluza-
je, so by jeho Meno dolho bes nami czeszene bylo.

Ta najprenscha Malejznosz teje zyrtwineje Woschno-
ssje bj sche tehodla ta, so by sašo dostoynego Muža
na jeho Mjesto postajila. Wona je swoje Wotpoladanje
na teho derje dostoynego Knesa Krugaria, dotal-
nischeho popoldnischeho Prjedarja we Michalskej Zyrkwi
we Budischini slozila, a je jeho potem hacj bjesche
swoje Pruchu prjedowanje tudy wotpovozil, a ta
zyła Woſada jeho psches swoich Gastojnikow siebi
zadasche, sa Duchomneho do Porschic peacewala, Knesej
Duchomnemu Jakubej a mi pak to czeſne Poruczenje
dała, so bychmoj jeho dženja sjaunje nuz wedlaj a
do jeho noweho Hamta postajilaj a ja siebi rachuju, so
zadym Staw teje zyrtwineje Woſady nebudje, kiz naschu
Starosz ne w Dzakom spusnak a teho Powolaneho
s Weſeloszju a s Luboszju horjenewsak.

Ta ko tehodla njek na tebe wobrocžu, derje do-
stoyny Kneze a lubowany Pschečelo, a powitalſchi
tebe we tutym Bozim Domi, samełczecj jo nemožu,
staſkim Sacjuežom teiž ja na tym dženjnicim Skutku
džjel bjeru. Naschi Wotrojo swojim Čaſu w Bartęzi
we jene Winizy teho Knesa džielachu, a wobstajne
Pschečelstwo jich a neboho Mitschtoveho Nana hacj
do Konza siednoczeſhe; To Pschečelstwo tych Wotzow
so wot Młodoszi siem na tych Ssynow pschisporesche
a kajž ja teho neboho Bratra žaruiu, tak ko sweselu,
so ty dženja na jeho Mjesto stupisch, so sweselu, so,
kajž won lubowany wotsal džiesche, tak ty tu rad horje
wsatý pschindjesch. Wot teho če pscheswjezia schelake
Wopokaſwa teje Luboszie, woſebje teiž ton snowo wu-
pscheny Boži Bowtar, a ta Sswjernosz, skotrejž ty we
tei Michalskej Woſadzi, kiz srudna so tobu lada, so wo-
pokasak sy, doſtane dženja swoju Sdu. Kaz pak po
Prawisnach kojzdy duchomny a swjetny Gastojnik je-

neho Hamta, swojego Powołania dla sjaune Wopisimo
dośćacz ma, tak tejsch je so sa tebe jene tajke cziniecz
dyrbjało, a te same so tak ma:

(Verlesen der Bestallungsurkunde.)

Ty sy fizchal, kajž ta zyla Woſada na tajke
Waschnje ta zyrtwina Woſchnosz cje powołała je a
tajke Pschiffluschnoszje czi ton nowy Hamt nakladże.
A jeli so Bozej Pomozu potym swoj Hamt wesz chezesch,
da wotpołosch to Gſlubenie psches sjaune „Haj“ do
nascheju Rukow.

(Der Herr Pfarrer giebt den Handschlag an die Abgeordneten der Collatur ab.)

Gſlubcze pak nietk tejj, so tejj swascheho Boka so
stacz dyrbi, schtož so wam saleži, waschemu nowemu
Knesej Duchomnemu s Ruku, wy Knes Organista, a
wy Keibjetarjo, we Meni teje Woſady.

(Der Herr Schullehrer und die Kirchväter geben den Handschlag an den Herrn Pfarrer ab.)

Daj to Boh, so by to Gſednoczenje, kiz so we
tutych ważnych Woſomiknenach stało je, wobſtajne a
żonowane było. Ma to pak ja tebe, moj Krügarjo,
we Meni teje Swjateje Trojizy a Mož mojeje Poruczeńsz
noszje do to noweho Hamta postaju. Stym pak czi
podam tu Dupu ktemu, so by ty tych Narodzenych
psches tu Kupel teje Swjateje Chczenzy do teho Gmen-
ſtwa tych Kſcheszijanow horje wsał; ja tebi wotewrju
ton Swiaty Wottar, ktemu, so by ty tym, kiz prawu
Woſkutu czinja, jich Rjechi wodał a jim Boje Woſka-
sanje wudžjelił; ja tebi pschipokasam tu Kljetku, ktemu,
so by ty twojim Woſlucharjom to Swjate Evangelion
pschipowjedał a jich roswucził, napominal a troschto-
wał, a jako widomne Snamjo wscheho teho podam
ja tebi to Piſmo twojego Powołania a ton Klucz
k Bożemu Domu.

Ktemu budże tebe ton duchomny Knes Gſobuwot-
poſłany Sweczicj a Boje Žonowanje nam wuproſycj.

Prjedy pač, hacj tu to świate Mjesto wopuszcju, porucju ja tebi: paſi twoje Žejnata tejj jow śwjeru, a ktemu eži sposchež nasch luby Boh Strowosz, Mož a swoju Nadu, so by ty dolho jedyn djjewalh a żonowanu Grat Boži we tutej Woſadži był, a we woſoſich Ljetach, kajž njede twoj spraumy Man, we Rođiſchczu, pola neje doſluzit. Was pač, wy Stawy teje kſcheszjanskeje Woſady, ja napominam: nebyczeje jeno Poſlucharjo ale tejj Czinerjo teho Słowa, a mjeicje ſio kojždy Czaſ we Luboszi tak pszechciwo waſchemu Kneſej Duchomnemu, so by ſwoj česckie Hamt ſchjeduje ſ Weſeloszju wesz mol a ženi ſe Sdychowan-njom.

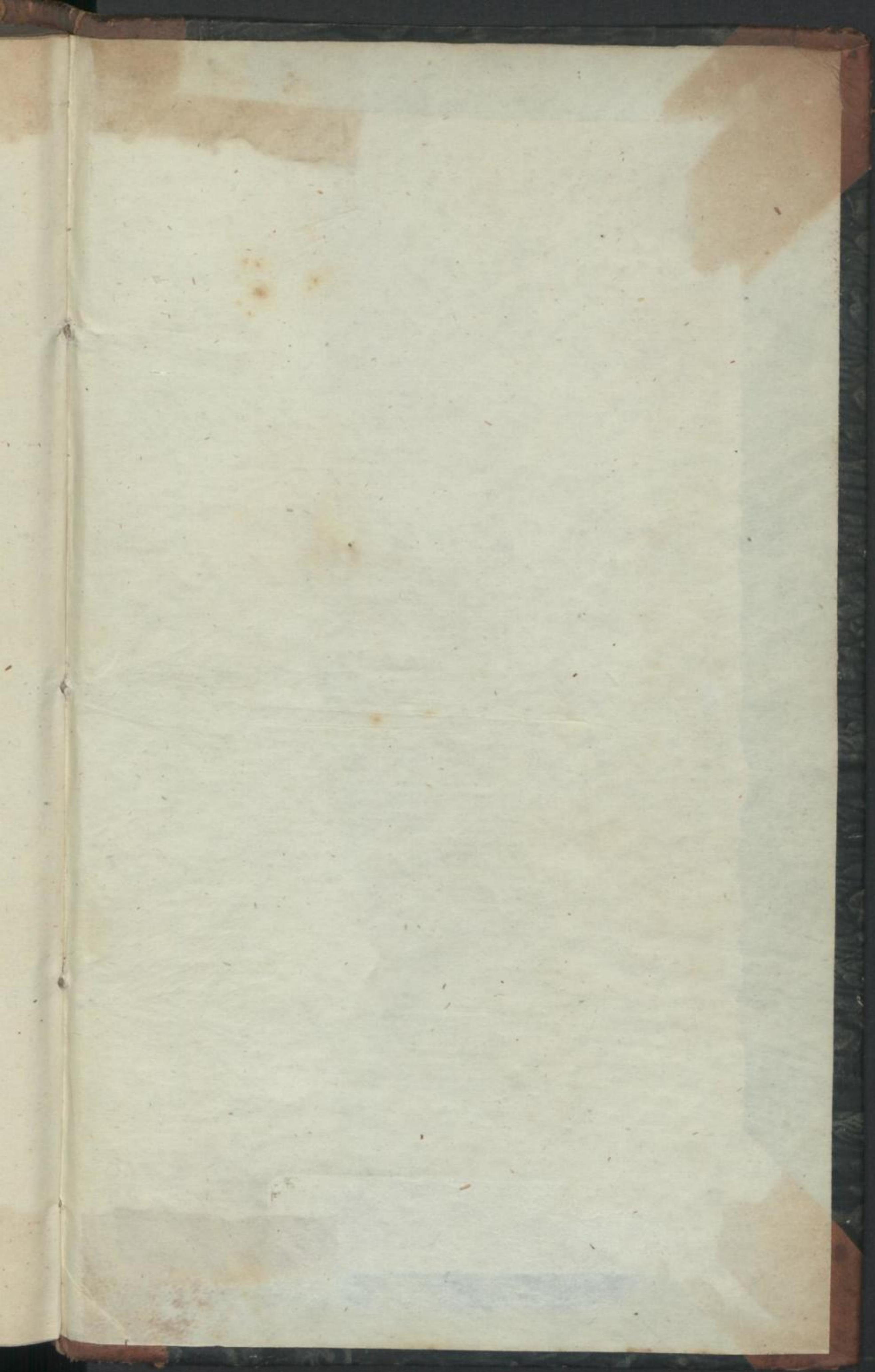
Haj, Kneže, daj po twoje Nadži,

So wſchitko to ſo derje radži,

A ſdjerž hacj do Konza we Mjeri

Wobſtajne nas pschi naſkej Mjeri,

Hamen!

Oberlausitzische Bibl. Görlitz

1006181 7